

Есе: „Училище на мечтите“

от Александър Любомиров Кръстенов, 9.клас

Аз съм роден в Прага и живея тук. Хубаво е, че при нас има българско училище, в което аз уча и се чувствам много добре. Обстановката при нас е приятна и съм заобиколен с приятели, с които излизаме и си помагаме с ученето. За мен „училище на мечтите“ е училище, в което си заобиколен от добри приятели и учители, които ти помагат в нужда. Моето училище е точно такава. Има дребни неща, които бих променил. Ако можех, бих направил така, че училището да започва малко от по-късно, защото сутрин едвам ставам, бих намалил часовете и бих вмъкнал малко повече следучилищни занимания, като някои клубове. Например клуб за любителите на математиката, защото аз я харесвам и би било хубаво да съм заобиколен с хора, които също я харесват. За повечето хора „училище на мечтите“ е училище, в което не се учи и няма домашни, място, където отиваш да си починеш. Но училището не е само учене и домашни, училището е място, където прекарваме голяма част от времето си, затова то ни е като втори дом и съучениците и учителите ни са като семейство. Има деца, които прекарват повече време с учителите, отколкото с родителите си. Сега училището може да не ни е от любимите занимания, но като пораснем и започнем да работим, то ще ни се вижда като нищо. Затова трябва да изживеем тези години, колкото се може по-положително и да се забавляваме, но и в същото време да не пренабрегваме ученето. Домашните, които пишем, ни подготвят за бъдещите ни задължения. Преставете си как един човек, който никога не е сядал на учи и да пише домашни, има поставена задача от работодателя си. Ако не си я свърши, ще загуби мястото си, тук шефът му изобщо няма да му даде втори шанс, той изобщо няма да се заинтересува дори и от причината, ще иска само да си върши работата. Ако можех, бих променил и това - не училището, а учениците. Бих премахнал мързела, искам учениците да се отнасят поотговорно към задачите си, за да може да имат по-голям шанс да се реализират в живота. За жалост, аз нищо не мога да направя, всеки сам отговаря за себе си. Аз ще продължа живота си в моето училище и ще се наслаждавам на всеки един момент, изживян в него. На мен лично ми е приятно в училище, не ми е любимо, но не бих заменил нито един момент, прекаран в него!